

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af tinglysningssoven.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 130) findes i tidenden sp. 6536).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 165 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om svangerskabsafbrydelse.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 114) findes i tidenden sp. 6548).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Jørgen Nielsen: Når et flertal nu ved den afstemning, der står lige for, vedtager dette lovforslag, så vil et retssyn på det ufødte barn, som oprindeligt kun kommunisterne var talsmænd for, være ført frem til endelig sejr her i det danske parlament. Jeg mener, at denne begivenhed kan give anledning til en kort status.

Vejen frem til denne sejr har været lang, og den har været trang. Starten blev gjort med det kommunistiske valgoplæg i 1932, og de første kommunister i folketinget fulgte sagen op ved i 1934 at fremsætte det første lovforslag om fri abort. Dette forslag led den helt usædvanlige skæbne, at der ikke var ét eneste medlem fra nogen af de andre partier, der tog ordet ved forslagets første og eneste behandling. Forslaget kom igen næste år, det blev behandlet, men det blev pure afvist.

Kommunisterne gled ud af folketinget, men andre overtog denne kommunistiske

mærkesag, så forslaget om fri abort blev en sikker genganger blandt de fremsatte lovforslag. Hver gang der gennem de sidste ca. 40 år er sket en lovændring på dette område, har det været et skridt henimod den situation, vi står i i dag. Der har været små skridt, og der har været store skridt, men altid i samme retning. Et samfund må have et etisk grundlag for at kunne fungere. Ved at lovfæste adgangen til fri abort sker der på et afgørende område et brud med de normer, der var gældende gennem århundreder, og hvorefter menneskelivet var retsbeskyttet fra undfangelsen.

Når lovforslaget nu er vedtaget, indtræder retsbeskyttelsen først ved udløbet af 12. svangerskabsuge, og det vil sige, at det danske samfund først fra dette tidspunkt anerkender det ufødte barn som en selvstændig person. Jeg kan for mit vedkommende ikke acceptere dette synspunkt. Jeg finder, at personbegrebet principielt er uafhængigt af alder og sindstilstand. Ud fra denne grundholdning er grænsen ved 12. svangerskabsuge kunstig, og den er tilfældig. For mig at se vil det fremover være hyklerisk, hvis man vil strafforfølge den kvinde, der kvæler sit nyfødte barn, når man fra samfundets side stiller sig til rådighed for en tilsvarende handling, blot på et for barnet ganske lige-gyldigt tidligere tidspunkt.

Hvor meget man end ønsker det, og hvor meget man end forsikrer sig selv om det modsatte, kan samfundet ikke klare frisag i prisgivelsen af menneskelivet i dets første 12 uger ved at skubbe ansvaret over på den gravide kvinde, for hvem jeg deler de bekymringer, der blev fremsat ved lovforslagets anden behandling.

Det forekommer mig for øvrigt, at dansk lovgivning må komme i splid med sig selv, når vi nu får en svangerskabslov, der først anerkender fosteret som en selvstændig person ved udgangen af 12. svangerskabsuge, medens vores arvelov bygger på, at der er tale om en selvstændig person fra undfangelsesøjeblikket — og begge disse love sorterer under samme minister.

For nogle måneder side udtalte justitsministeren til tv-avisen, at dette med retten til livet er noget, man ikke tager så tungt på mere. Denne udtalelse var møntet på det ufødte liv. Men andre politikere har med deres ønske om legalisering af medliden-